

«Η ΔΙΑ ΤΗΣ ΕΙΣ ΑΔΟΥ ΚΑΘΟΔΟΥ ΕΤΕΡΑ ΧΑΡΑ»

**ΤΟ ΕΝ ΦΑΝΑΡΙΩ ΜΕΓΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΙΣ ΑΔΟΥ ΚΑΘΟΔΟΥ ΚΑΙ
ΤΟΥ ΑΝΕΣΠΕΡΟΥ ΦΩΤΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΧΡΙΣΤΟΥ**

Σχεδόν ακορέστως και αδηφάγως άπληστα τα ανθρώπινα όμματα προσηλώνονται στο θεσπέσιο ψηφιδωτό της *«Εις Άδου Καθόδου»*, το οποίο σε πείσμα του πανδαμάτορος χρόνου δεσπόζει στην παλαιά Ιερά Μονή της Χώρας στην Θεοτοκοσκεπάστη και Θεοτοκοβάδιστη Θεοτοκούπολη Κωνσταντίνου Πόλη, όπου ασυγκρίτως μοναδικά βιούται το μυστήριο του Σταυρού και της *«Εις Άδου Καθόδου»* του Θεανθρώπου Νυμφίου της Εκκλησίας Ιησού Χριστού, όταν μέσα από τα σκοτεινά πλακόστρωτα καλντερίμια αυτός ο Θεός ως *«πάντων μόνος και μονότατος»* πορεύεται προς την πολυμαρτυρικός καθηγιασμένη συνοικία του Διπλοφάναρου, του αιθαλούς και θείω φωτί τηλαυγεστάτου Φαναρίου, για να *«σφραγίσει»* με την αχειροποίητη σφραγίδα της Ακτίστου Χάριτος το παρασκευαζόμενο *«Άγιον Μύρον»*, να προσηλωθεί στον εν τω Ιερώ Βήματι του Φαναρίου Σταυρό της Εσταυρωμένης και αεί Ζώσης Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, να συντελέσει και τελεσιουργήσει την *«εις Άδου Κάθοδο»* Του εναποτιθέμενος επί της Αγίας Τραπέζης του Πανσέπτου Πατριαρχικού Ναού του Αγίου Γεωργίου και εκ του κενού και εν ταυτώ καινού Ολβίου Τάφου να ανατείλει το ανέσπερο και άδυτο φως ως άσβεστο φως του Σταυραναστάσιμου της Οικουμένης Φαναρίου επί πάση τη κτίσει.

Ο αοίδιμος Μητροπολίτης Πέργης Ευάγγελος θεία εμπνεύσει στοχαζόμενος ερμηνευτικώς υπομνηματίζει το εν Φαναρίω μέγα μυστήριο των προαναστάσιμων από της Μεγάλης Πέμπτης έως και του Μεγάλου Σαββάτου ωρών, όταν εντός του παραδόξου μυστηρίου της Εσταυρωμένης και αεί Ζώσης την Ανάσταση Χριστού Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας άπαντα τα τελούμενα, τελεσιουργούμενα και βιούμενα νοηματοδοτούνται οντολογικώς με επίκεντρο τον Σταυρό και την *«εις Άδου Κάθοδο»* του *«κάλλει ωραίου»* Νυμφίου της Εκκλησίας.

Γράφει λοιπόν ως αληθής Φαναριώτης σταυραναστάσιμος μυσταγωγός ο Πέργης Ευάγγελος ότι: *«Η Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία, χώρος κεχαριτωμένος. Αρωματισμένος από σμύρνα και αλόη. Παρουσία χρισμένη με διάσταση αιωνιότητας. Σε πόλη με διαιωνίζοντα ύμνο στα χείλη. Όπου και το Φανάρι με το μυροφεγγή φανό του. Πυρακτωμένο από θεία και ανθρώπινη παράσταση. Ένας χαριτόβρυτος μυρινώνας μέσα στην προαναστάσιμη ώρα μιάς Μεγάλης Πέμπτης.*

Η ψυχή σε ενέργεια αγιάσματος της δόξης. Ο ναός με το μυρομνήσιο λόγο του στον άμβωνα. Και με το μυροδότη Πρώτο του στο θρόνο. Όλα εναγκαλισμένα από το χρισμένο πλήρωμα της Ορθοδοξίας».

Όταν η εσταυρωμένη και πολυμαρτυρικός καθηγιασμένη, η φέρουσα εκουσίως και αγωγύστως τα *«στίγματα του Κυρίου»*, Μητήρ Αγία Μεγάλη Του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδα Εκκλησία μυρώνει ως *«αιωνία μυρεψός»* το πολυμαρτυρικό πάντιμο σώμα του Σταυρωθέντος και ήδη Αποκαθλωμένου Θεανθρώπου Ιησού Χριστού, πορεύεται λιτανοφέρουσα αυτό το επιτάφιο θεανδρικό σώμα, όπου καθεύδουν τα *«θεία σπλάχνα»* του

εν υπνώσει Δημιουργού απάσης της κτιστής δημιουργίας. Ο Πέργης Ευάγγελος υπομνηματίζοντας αυτή την οντολογικών (υπαρξιακών) διαστάσεων ιερομυστική σύζευξη ανάμεσα στην Μητέρα Μεγάλη Εκκλησία και την ζωοπάροχο οντολογία και αλήθεια της Αγίας και Μεγάλης Παρασκευής, γράφει με την ενήδονη γραφή του: *«Μεγάλη Παρασκευή στη Μεγάλη Εκκλησία. Ταιριαστή με τη Μεγάλη Εκκλησία. Συναντώνται στο ίδιο σημείο και ανταλλάσσουν το ίδιο μήνυμα. Του πάθους και της Ανάστασης. Κι όπου υπάρχουν αυτά, γίνεται κι η ζωή μεγάλη. Γίνεται υποφερτή κι έχει μαζί της την ελπίδα. Προσδοκά τα ελεusόμενα. Διέξοδο προσδοκά, άνοιξη, Πάσχα!*

Μεγάλη Παρασκευή! Μεγάλη για την οδύνη της και μεγάλη για τη λωτρωτική της δύναμη. Μεγάλη για τη μοναδικότητα και μεγάλη για την υπέρβαση της γεηρότητάς μας. Ελάτε να περάσουμε κάτω από καινούργιους ουρανούς. Ελάτε να φιλοξενηθούμε σ' αυτούς. Στο μυστήριο και στην αλλαγή τους. Ωσπου να βγούμε σε ηλιόλουστη μέρα. Σε ζωογόνους καιρούς... Έχουμε την όσφρηση της φαεσφόρου νύχτας. Της προσέγγισης στην κρυμμένη ώρα, που γίνεται λαχτάρα επαναλαμβανόμενη. Τελεσιουργούμενη μυστικώς. Που μεταβάλλει τη βροτεία εικόνα μας σε όργανο του πνεύματος. Να αισθάνεται τα θεία νοήματα. Να εκτινάξει τη χοϊκότητά μας στα ύψη.

Πάνω σ' αυτή την κλίση μας, δεχόμαστε το ακρόαμα της θείας φιλανθρωπίας. Ξεχύνουμε το γογγυσμό μας για τα ανθρώπινα δράματα. Και «στενάζοντες οδυνηρώς εκ βάθους ψυχής» στρέφουμε το όμμα στα θεία σπλάχνα του επιταφίου. Από εκεί θ' ακουσθεί ο Λόγος κατά Γρηγόριον τον Θεολόγον: «Θεός καλεί/ σπεύσωμεν επτερωμένοι / δάκρυσι πικροίς / τας όψεις ραντισθέντες / »... Κορύφωση του είναι συντελείται μπροστά στο αναμενόμενο θαύμα. Συγκλονισμένο, φεγγοβόλο είναι που νιώθει να το καλεί εκ των καταχθονίων ο Αθάνατος ... Υμνούμεν Σου, Χριστέ, το σωτήριο πάθος!».

Εάν ο απαθής εραστής του παραδόξου εν Φαναρίω σταυραναστασίμου μυστηρίου, κινούμενος και ωθούμενος θείω έρωτι «*επιθυμήσει επιθυμίαν μεγάλην*» να γευθεί την οντολογική αλήθεια, η οποία εμπερικλείεται στον στίχο: «*Η ζωή εν τάφω*», σχεδόν αναποφεύκτως νομοτελειακά προστρέχει να γίνει κοινωνός και μέτοχος ενός ετέρου κατά παραδοξότητα «*θεανδρικού επιταφίου*» που δεν είναι άλλος από τον «*Πατριαρχικό Επιτάφιο*» της «*αεί προσηλωμένης επί ξύλου*» και εν ταυτώ «*αεί ζώσης εν Χριστώ Αναστάντι*» Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας όπου ο Επιτάφιος περιβαλλόμενος από τους Φαναριώτες ιερομυσταγωγούς και την θάνατη Πολίτικη Ρωμηοσύνη προσλαμβάνει μία άλλη οντολογικών διαστάσεων πρόταση αιωνίου ζωής «*επέκεινα του τάφου*», επειδή ακριβώς η «*Εις Άδου Κάθοδος*» του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού για όλη την κτιστή δημιουργία είναι ήδη ζωή, αφθαρσία, αθανασία εν Αναστάσει Χριστού.

Η θαυμασίως θαυμαστή και ανορθολογική για την εφήμερη «*ορθολογική*» του κόσμου τούτου παραδοξότητα του εν Φαναρίω Πατριαρχικού Επιταφίου υπομνηματίζει με απaráμιλλο τρόπο και εμπερινούστατη έμπνευση ο αοίδιμος Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνος Μελίτων, ο οποίος γράφει: «*Εντεύθεν, ό,τι επιτελούμεν επιταφίως, δεν είναι θρήνος. Είναι λατρευτικός θαυμασμός. Είναι εγκώμιον διά τον Γενναίον Μαχητήν. Επιθαλάμιον είναι διά τον εύζωνον Νυμφίον, ο οποίος εντός ολίγου επιστρέφει από την μάχην Νικητής, ως εκ πασάδος προερχόμενος.*

Άλλωστε, δεν υπάρχει θρήνος διά τον Γενναίον. Το είπεν ο ίδιος ο Κύριος προς τας θυγατέρας της Ιερουσαλήμ: «Μη κλαίετε επ' εμέ».

Η Πόλις αυτή, με την συνείδησιν της Μεγάλης Εκκλησίας, ανέκαθεν, άνευ θρήνων, είδε και εβίωσε τον ήρωα της εσπέρας ταύτης και την εις Άδου Κάθοδόν Του, ως κάθοδον αλκίμου Ελευθερωτού, και την απετύπωσεν εις την περίφημον νωπογραφίαν της Μονής της Χώρας, όπου ο Χριστός, ο Άγιος Ισχυρός, ο Τεχνουργός της Αναστάσεως, θραύει τα δεσμά και ελευθερώνει και συναρπάζει και συνεγείρει με τας δύο χείρας Του τους πρωτοπλάστους, τον Αδάμ και την Εύαν, και μετ'αυτών όλα τα δέσμια πνεύματα.

Διότι εδώ ουδέποτε επιστεύσαμεν εις την ισχύν του θανάτου, αλλά πάντοτε εις την αλήθειαν της Αναστάσεως.

Εντεύθεν, εν τη Μεγάλη Εκκλησία, ο επιτάφιος δεν είναι θρήνος, αλλά προεόρτια της Αναστάσεως.

Και απόψε, εις τον Πάνσεπτον τούτον Πατριαρχικόν Ναόν, επευλογούντος και συμπροσευχομένου του Παναγιωτάτου τε και Θειοτάτου Αυθέντου και Δεσπότου ημών... ημείς οι Συνοδικοί συλλειτουργοί Του, τελετουργούντες επιταφίως, δεν τελούμεν εξόδιον Ακολουθίαν, αλλ' ιερουργούμεν την προσκομιδήν της Αναστάσεως.

Και ιερουργούμεν απόψε όχι μόνοι, αλλά μεθ' όλου του πιστού λαού. Και όχι μόνον ως στρατευομένη Εκκλησία, αλλ' ηνωμένοι μετά της θριαμβευούσης Εκκλησίας λειτουργούμεν απόψε τον θρίαμβον του εκ του Άδου επιστρέφοντος Νικητού.

Απόψε είναι η εσπέρα εκείνη, κατά την οποίαν εις τον αρχαίον τούτον Ναόν επιφοιτούν και συνωθούνται τα πνεύματα αιώνων.

Τα πνεύματα Πατριαρχών και Ηγεμόνων, Ιεραρχών και Μαρτύρων και Λογάδων και γενεών γενεών άνευ διακκοπής, εν πιστή συνεχεία, πάντοτε εν τη πίστει και τη προσδοκία της Αναστάσεως.

Εν τη αυτή πίστει και τη αυτή προσδοκία, ηγουμένων των Χερουβεΐμ, θα λιτανεύσωμεν εντός ολίγου μεθ' όλων αυτών των γενεών τον Αρχηγόν της Αναστάσεως, αναφωνούντες προς τον εκ Τάφου προερχόμενον: Ανάστα ο Θεός και κρίνον».

Ήδη ο εν υπνώσει Δημιουργός άπνους κατετέθη εν τάφω όπου ξενοδοχείται η όντως ζωή, η αυτοζωή και τα πάντα μεταβάλλονται σε δάφνες δόξης και νίκης, πανευφροσύνου χαράς και θριάμβου ένεκα της «Εις Άδου Καθόδου» του άλκιμου Ελευθερωτού, ο οποίος κατερχόμενος στο Βασίλειο του Άδου τελεσιουργεί το μυστήριο της αυτοαναστάσεώς Του και της συναναστάσεως σύμπαντος του γένους των βροτών.

Με τις δάφνες του Μεγάλου Σαββάτου στις παλάμες ο αοίδιμος εμφιλοσόφως μουσοστεφής Πέργης Ευάγγελος εμπνεόμενος και γευόμενος έως μυαλού οστέων την «Ετέραν Χαράν» έγραφε το πάλαι όσα η φαναριώτικη ψυχή και καρδιά βιώνει αδιαλείπτως ανά τους αιώνες μέσα στην υπέρλογη παραδοξότητα του τηλαυγεστάτου και αιεθαλούς Φαναρίου, υμνολογώντας αυτή την «Ετέρα Χαρά», ως εξής: «*Η Ετέρα Χαρά με τις δάφνες του Μεγάλου Σαββάτου.*

Δάφνες σκορπίστηκαν στη Μεγάλη Εκκλησία. Κι ήταν Μεγάλο Σάββατο. Κι οι δάφνες, από θριαμβευτή στεφανωμένο. Πάνω στον «έσχατο εχθρό», το θάνατο. Η δόξα γιόρταζε «του συνέχοντος τα πάντα». Του πρώτου κα του τελευταίου Κυρίου της ζωής και του θανάτου. Του Χριστού.

Ρυθμικά τινάχθηκαν οι δάφνες. Το ίδιο και ο ψαλμός. Αρμονικός και επαναλαμβανόμενος. «Ανάστα, Ανάστα...». Λόγος και μέλος προφητικά ξεχυμένα στην

πλάση. Από πού ερχότανε; Από τα ύψη; Από τα έγκατα; Άγγελοι και άνθρωποι γιόρταζαν μαζί. Και μίλαγε ο στεναγμός της κτίσεως. Ανάστα να προλάβεις την αλλοίωσή μας. Να μας νοηματήσεις. Να μας ερμηνέψεις την «εις άδου Σου Κάθοδον». Τί άλλο από τους πρωτόπλαστους κρατούσες φεύγοντας από εκεί; Ποιά καινούργια Διαθήκη;

Πάνω στο πράσινο φύλλο δάφνης που κρατούσα, έγραψα τ' όνομά μου και το 'σφιξα στη φούχτα μου. Να το χωνέψει η σάρκα μου. Να το εξαγγείλει το πνεύμα μου στον Αναστάντα. Σήμα εξόδου σε «ετέρα χαρά». Στη χαρά της ζωής.

Μα οι δάφνες σημάδεψαν κι αλλού. Το μέτωπο, το στήθος, την καρδιά. Φτερούγισαν με το ρυθμό του ψαλμωδού σα νάτανε σταλαγματιές αιωνιότητας. Μπήκαν στο χρόνο της «οψέ Σαββάτων». Έγιναν ένα με τα χρώματα της άνοιξης, με τον κανόνα της ψυχής μας. Στίχος στο ποίημα του μυστηρίου μας... Ανοίγω και τις παλάμες μου και ξανακοιτάζω τις δάφνες. Πήραν τη μυρωδιά της νίκης, το λόγο της συγχώρεσης. Πήραν τη γεύση του «ελκομένου», του χρώμα της «ετέρας χαράς». Αυτής που «πάλιν τέμνει την νύκτα» και έξω «ποιεί με των ορωμένων». Στην άορατη πατρίδα».

Σε στιγμή και ώρα λογοτεχνικού οίστρου ο αοίδιμος Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνας Μελίτων ως αριστοτέχνης ψυχοανατόμος των αναμενόντων την Ανάσταση του Πρωτοτόκου εκ των νεκρών Θεανθρώπου Ιησού Χριστού ανθρώπων όπου γης εκφράζει με έντονο λυρισμό και πληθώρα γλαφυρών και παραστατικών εικόνων και παρομοιώσεων την ενδόμυχη αναμονή και προσμονή πάσης της ελλόγου και αλόγου κτίσεως να γευθεί την «ετέρα χαρά» εκ του «κενού μνημείου», γράφοντας στο ευσύνοπτο λογοτέχνημά του, υπό τον τίτλο: «Προς την Ανάστασιν», τα κάτωθι θεσπεσίως ενήδονα: «Στο μεγάλο μανουάλι λειώνουν τα τελευταία κεριά του Επιταφίου. Αφού για λίγο ύψωσαν την λάμψη τους -ορθή ικεσία, λύγισαν σε σπονδή χλωμού φωτός και καυτών δακρύων. Και τώρα, κυρτωμένα απ' τα βάρη των καημών και των ελπίδων, που απόθεσαν επάνω τους τ' ανθρώπινα χέρια, σιγοσβήνουν. Και τ' ανοιζιάτικα λουλούδια - ανεμώνες, διπλές βιόλες, πασχαλιές - ξεψυχούν στ' άχραντα πόδια του νεκρού Θεανθρώπου. Μύρα και θρήνοι μαζί Του προσκλίνουν στον Άδη. Και οι ψυχές, μέσα στη δροσιά τη απριλιάτικης νύχτας, σκουμμένες σιωπούν και προσμένουν... Πιστεύουν.

Δεν μπορεί παρά νάρθη το θαύμα. Σταυρός, πάθος, τάφος, σ' αυτό οδηγούν. Για το μεγάλο θαύμα υπάρχουν.

Κι έπειτα, η τόση δίψα των ψυχών;

Άρχισε κι' όλας να διαχύνεται στην εσπερία αύρα άρωμα δάφνης, να ωραϊίζεται η νύχτα με λευκές λαμπάδες. Ριγούν στους μοχλούς τους ανυπόμονες οι πασχαλιάτικες καμπάνες.

Όλα τα εξαίσια προμηνύματα καλούν τις ψυχές να ορθρίσουν. Κι' αυτές, πιστές, έτοιμες, κινημένες απ' το θείο ένστικτο για φως, για λύτρωση, θα προσηλωθούν στα περ' απ' τη νύχτα, θα επιμένουν όρθριες.

Κι' όταν η προσδοκία φθάσει στο έσχατο ορόσημο, ανάμεσα νύχτας και ημέρας, οι ψυχές που αγρυπνούν - όσο κι' αν μακραίνει η νύχτα - θα την δουν την μεγάλη στιγμή, την φωτοπλήμμουρα. Θα τ' αξιωθούν το θαύμα.

Τότε, βουνοκορφές και ράχες και λαγκαδιές θα σκιρτούν. Θα χαμογελούν τα περιγιάλια. Τα χελιδόνια θάχουν γυρίσει και θα ξανακτίζουν φωλιές. Και πάνω στο

καινούργιο τριφύλι θα πηδά πλάι στη μάνα του και θα της τραγουδά το γλυκύτερό του βέλασμα το μικρό αρνί.

Όλα, μέσα στα στήθη κι έξω, θα γιορτάζουν. Θάνατι αύριο. Και θάνατι, αυτό που περιμέναν όσοι πιστοί· αυτό, που δεν μπορούσε παρά νάρθη, η Ανάστασις».

Η εκ νεκρών έγερση, η όντως Ανάσταση του Πρωτοτόκου εκ των νεκρών Θεανθρώπου Ιησού Χριστού ήλθε, συντελέσθηκε, ολοκληρώθηκε και τελειώθηκε. Τα πάντα «*καινά γέγονε*» και εκ του «*κενού ολβίου Τάφου*» επήγασε η αθανατοποίηση και αφθαρτοποίηση πρωτίστως του κτιστού και χοϊκού ανθρώπου και απάσης της κτιστής δημιουργίας. Ο νικητής του θανάτου συνανέστησε τους πρωτοπλάστους Αδάμ και Εύα και συν αυτοίς άπαν το ανθρώπινο γένος από την φθορά και τον θάνατο χαρισάμενος «*ζωήν την αιώνιον*». Η όντως ζωή ενίκησε τον θάνατο, η αγάπη αφάνισε το μίσος, η αλήθεια συνέτριψε το ψεύδος της απάτης και της πλάνης, η πανευφρόσυνη χαρά και αγαλλίαση εθάράπευσε τον πόνο, το φως επεκράτησε του σκότους.

Η του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού Ανάσταση είναι ελπιδοφόρο γεγονός και όχι φρούδες ελπίδες, τουναντίον ελπιδοφόρος βεβαιότητα, αφού η επέκεινα του τάφου ζωή στο πρόσωπο του Απολυτρωτού και Σωτήρος του κτιστού και φθαρτού ανθρωπίνου γένους Ιησού Χριστού δωρείται ως οντολογικών (υπαρξιακών) διαστάσεων πρόταση αθανασίας και αφθαρσίας αιωνίου ζωής «*πάσιν ανθρώποις*». Την βεβαιουμένη, πιστοποιημένη, βιουμένη και όλως μεταμορφωτική αυτή οντολογία και αλήθεια της Αναστάσεως αδιαλείπτως διακηρύσσει και μεταλαμπαδεύει ως φως εκ φωτός το φωταυγές και τηλαυγέστατο Φανάριο, η Σταυραναστάσιμη ως συσταυρωμένη και συνανιστάμενη Ιησού Χριστώ Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτις Εκκλησία επί πάση τη κτίσει για να ζήσει ο κόσμος.

Η αναστασίμως αεί φωταυγής και φωτοφόρος Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτις Εκκλησία ως πάντιμο, βαρίτιμο και πολύτιμο δώρημα αιωνίου ζωής προσφέρει ανά τους αιώνες στο ανθρώπινο γένος, ως έχουσα και κατέχουσα, αυτό το ανέσπερο, άδυτο και ζωοπάροχο φως της Αναστάσεως Χριστού ως όντως Πρωτόθρονη, Πρωτόκλητος και Πρωτεύθυνη Μήτηρ Εκκλησία των Πανορθοδόξων όπου και απανταχού της γης.

Με αναστάσιμη φωτοφόρο και λαμπροφόρο γραφή ο πολυμακαριστός μέγας κήρυξ του φωτός της Αναστάσεως Χριστού αοίδιμος Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνας Μελίτων διακηρύσσοντας την πασχάλια βιουμένη αλήθεια του ανεσπέρου εν Χριστώ Φωτός Φαναρίου περί του «*Φωτός και της Αναστάσεως ως αδαπανήτου προσφοράς της Μεγάλης Εκκλησίας*», γράφει τα εξής φωτοφόρως και λαμπροφόρως ελπιδοφόρα αναστάσιμα εκ Φαναρίου ρήματα αιωνίου ζωής και αληθείας τοις Πανορθοδόξοις:

«Καλώς ήλθατε εις την Μητέρα Σας, την Αγίαν του Χριστού Μεγάλην Εκκλησίαν, κατά την μεγίστην ταύτην εορτήν της αγίας ημών πίστεως, την εορτήν των εορτών και την πανήγυριν των πανηγύρεων, το Άγιον Πάσχα.

Ωσάν την μητέρα που αναμένει και υποδέχεται τα πανταχόθεν τέκνα της, γεμάτη τρυφερότητα και στοργήν, και με βαθυτάτην συγκίνησιν Σας υποδέχεται και Σας εναγκαλίζεται σήμερον η Μεγάλη Εκκλησία, η Μητέρα Σας, η Εκκλησία Σας, η Μητέρα Εκκλησία των απανταχού Ορθοδόξων.

Εδώ, εις την Μητέρα Σας Αγίαν του Χριστού Μεγάλην Εκκλησίαν, υπάρχει φυλαγμένον από αιώνων ένα φως. Είναι το φως της Αναστάσεως.

Το φως αυτό, το αμίαντον και ανέσπερον, ωδήγησεν εις την χριστιανικήν πίστιν, όχι μόνον ένα λαόν, αυτόν που πρώτος παρέλαβε το φως, αλλά λαούς πολλούς και έθνη πολλά, εις τα οποία ομού με την χριστιανικήν πίστιν, μετέδωσε και τον πολιτισμόν και εφώτισε την εθνικήν των συνείδησιν και τον δρόμον της πορείας των εν τη Ιστορία.

Και το φυλαγμένον εδώ, εις αυτήν την Μεγάλην Εκκλησίαν, φως της Αναστάσεως και της Ορθοδόξου Χριστιανικής Πίστεως, είναι ένα φως δυνάμεως, ένα φως δυναμικόν.

Το φως αυτό δυνάμεως, το μυστικόν αυτό φως, έχει διατηρηθή από αιώνος εις αιώνα με το έλαιον της ευσεβείας, όχι της αντιγράφου, της πεποιημένης, της διατεινομένης, της δυτικής, αλλά της ανατολικής, της ευσεβείας των πατέρων ημών, της πηγαίας. Και όταν το έλαιον αυτό δεν ήτο αρκετόν διά να συντηρήση το φως αυτό, τότε προσετίθεντο τα δάκρυα της δοκιμασίας και το αίμα της Μαρτυρίας.

Αυτό το φως είναι ένα φως αντοχής. Καμμία νύκτα, οσονδήποτε ασέληνος, δεν ημπόρεσε να το υπερβή. Κανέν έρεβος, όσον βαθύ, δεν κατώρθωσε να νικήση την λάμπην του. Και καμμία θύελλα και καμμία καταγίς δεν ίσχυσέ ποτε να το σβήση. Αλλά και καμμία εγκατάλειψις δεν απογοήτευσέ ποτε τους φύλακας του αγίου τούτου φωτός, οσονδήποτε ολίγοι αν αυτοί είχαν απομείνει.

Και τώρα, Σας προσφέρεται αυτό το φως, νέον, όπως τον Όρθρον της μιάς των Σαββάτων, παλαιόν, όσον η Ορθόδοξος πίστις και η ευγένεια των ιεροφαντών, των συντηρητών και των αγωνιστών της.

Δεύτε, λοιπόν, λάβετε, σήμερα, φως εκ του ανεσπέρου τούτου φωτός, δηλαδή εκ του φωτός, το οποίον ποτέ δεν βραδυάζει.

Αλλά το φως αυτό δεν μεταλαμπαδεύεται εις λαμπάδας. Μεταγγίζεται εις τας καρδίας. Έχετε την δύναμιν να ανοίξετε σήμερα τας καρδίας Σας και να τας ανάψετε από την κανδήλαν της Μεγάλης Εκκλησίας; Κάμετέ το. Θα φωτισθήτε και θα φωτίσετε και αυτούς, προς τους οποίους θα πορευθήτε. Κάτω από το φως αυτό θα ίδητε, ότι έχουσι γνώσιν οι φύλακες.

Εάν ήλθατε εδώ, διά να λάβητε εντεύθεν κάτι ολιγότερον από φως, δεν έχομεν να Σας δώσωμεν. Έχομεν φως και περισσότερον φως. Εάν ήλθατε εδώ, διά να ίδητε κάτι ολιγότερον από Ανάστασιν, δεν υπάρχει. Εδώ υπάρχει Ανάστασις. Εάν υπάρχουν Σταυροί και εάν υπάρχουν σκότη, αυτά είναι δι' ημάς. Διά Σας υπάρχουν: Φως και Ανάστασις.

Αυτό το φως και το μήνυμα της Αναστάσεως θα σας το μεταδώση αυτήν την στιγμήν η Αυτού Θεότατη Παναγιότης, ο Οικουμενικός μας Πατριάρχης, ο Πατριάρχης της Ορθοδοξίας. Θα κύψετε τας κεφαλάς Σας διά να δεχθήτε την αγίαν Πατριαρχικήν ευλογία και μαζί με αυτήν το φως, την δύναμιν, την ειρήνην και την χαράν της Αναστάσεως. «Χριστός Ανέστη».

Ταύτα βιωματικώς λέγει και πασχαλίω φωνή διακηρύττει ο αοίδιμος Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνης Μελίτων ως αυθεντικός ιεροφάντης και φύλαξ του εν Φαναρίω Φωτός και της εν Φαναρίω Αναστάσεως Χριστού. Όσοι πιστοί προσέλθετε... προσέλθετε και γεύσασθε της εν Φαναρίω «*Ετέρας Χαράς*» του Αναστάντος Θεανθρώπου Ιησού Χριστού. Προσέλθετε...